

OPINIONS

Nº 49 - Any 2013

La pluja

Plou. És de nit i hi ha una obscuritat absoluta només trencada per la llum dels llampecs que precedeixen uns trons esfereïdors. Els arbres debateguen com embogits degut a un vent que, amb estrèpit, fa repicar milions de gotes d'aigua contra tot el que es posa al seu abast.

Sempre m'ha agradat el soroll de la pluja, quan soc a casa em sento protegida i em dóna una sensació agradable d'aixopluc que relaxa el meu esperit. Però, avui, la pluja, m'ha predisposat a recordar i a sentir melangia manifestada en forma de "papallones" voletejant en l'estómac.

Sabent que, si sec davant l'ordinador i em poso a escriure aixecaran el vol, em dispo a fregar la llàntia de la inspiració perquè surti el geni que m'ajudi a construir un relat. Un relat amb el que pugui identificar-s'hi qualsevol que guardi en la seva ment i el seu cor el record d'algú que, en un moment o altre, va creuar-se en el seu camí deixant una petjada inesborrable.

¿En quina data hagués pogut passar...? tant se val. ¿El nom dels protagonistes...? És irrellevant. Els anomenaré ell i ella; ambdós van viure una gran vivència plena de sentiments, d'il·lusions, passions... i que mai van arribar a sospitar quin podia ser el seu desenllaç.

* * * * *

[La tarda anava declinant i plovia amb certa intensitat. Ella, tenia una entrada per assistir a un concert al Palau de la Música i, tota cofoia perquè havia estrenat sabates de taló alt i un vestit de seda negra que feien conjunt, anava dins el seu cotxe dirigint-se envers l'esdeveniment.

En arribar al lloc destinat per aparcar els cotxes i sabent que la pluja podia malmetre el vestit, va buscar el paraigua que sempre duia i... ¡¡no hi era!! Va mirar el rellotge per veure quant temps quedava perquè comencés la programació musical i sols quedaven uns minuts.

El tram fins el Palau era massa llarg per fer-lo sota la pluja i va dubtar si sortir del cotxe o esperar que aquesta anés amainant. Indecisa, va mirar pels retrovisors confiant en veure algú a qui demanar ajut i, es va adonar, s'apropava un home vestit d'etiqueta amb un gran paraigua sostingut amb la mà esquerra. El pensar que potser devia ser esquerrà, la va distreure per uns segons de la contrarietat que tenia en aquell moment.

Quan va ser a prop, va baixar el vidre i alçant la veu li va preguntar si anava al Palau. L'home, una mica sobtat per la intromissió, la va mirar, es va atansar, va respondre afirmativament i després d'escoltar el perquè havia estat interromput el seu camí, amb molta amabilitat va dir que, <<si volia, podia aixoplugar-se sota el seu paraigua.>>

En arribar al Palau, van examinar les entrades per saber quin lloc els pertocava i van veure que els seients eren lluny l'un de l'altre. En sentir que els músics començaven a afinar els seus instruments, amb un... fins després... es van dirigir cap el lloc que tenien assignat.

Va ser un concert sense interval de descans i, en acabar, es van buscar amb la mirada i es van anar apropant fins trobar-se. Ell, amb un somriure, va allargar la mà i va dir: <<em dic... i tu ¿com et dius.?

Fetes les presentacions, van anar caminant dialogant sobre el concert i van coincidir que no eren grans melòmans però que els agradava escoltar peces de Badarzewska, Debussy, Brahms, Verdi... Ell va comentar sabia tocar el piano i que en moments de gran tensió, el fer-ho el relaxava. Ella va dir que també el sabia tocar, però que, les seves interpretacions deixaven molt que desitjar. I, parlant, parlant, sota el paraigua, van arribar fins la porta del cotxe. Es van mirar com si volguessin dir alguna cosa més però... malgrat van percebre s'havia despertat una química entre els dos, tot va quedar en la mirada. Amb una forta encaixada de mans, es van acomiadar.

Ella, en seure en el cotxe i anar a posar el motor en marxa va pensar que aquell home que desbordava serenitat havia aconseguit despertar la seva curiositat. No sabia què fer: si parar quieta o anar a trobar-lo per donar-li el número del seu mòbil. Finalment va decidir anotar-lo i va buscar dins la guantera paper i alguna cosa per escriure'l però... no hi va trobar res.

Una mica nerviosa perquè el temps anava passant, va mirar dins la bossa de mà que portava i, per sort, va trobar mocadors de paper i un pintallavis que va fer la feina d'un bolígraf.

Un cop apuntat el número, va sortir del cotxe a corre-cuita per veure si el podia atrapar i, aquesta vegada, no va pensar que el seu vestit es podia mullar, dins seu, s'havia encès una guspira d'interès vers aquell home que va anular el que la raó li aconsellava.

No va caldre anar gaire lluny, doncs ell, caminava en direcció cap a ella.

Quasi sense alè degut als nervis i la corredissa, en trobar-se, li va donar el "mocador" tot dient: <<he escrit el número del meu mòbil per si t'assabentes d'un altre concert i em vols trucar.>> Al que ell va respondre: <<Estava pensant en tu i caminava cap al teu cotxe per demanar-te si podíem tornar a veure'ns.>>

Es van donar el número de telèfon, l'adreça d'allà on vivien, la d'on treballaven, la del correu electrònic i... la de tot el que va caldre... Degut al fort vent, van haver de fer veritables peripècies per escriure i alhora aguantar el paraigua, però, ho van fer amb humor i "ganes" <<...ara aguanto jo, ara aguantes tu...>> Després de tant "tràfec" van comentar rient que semblaven dos nens en un pati de col·legi fent intercanvi de cromos.

De tornada cap a casa no va deixar de pensar lo atrevida que havia estat i en com s'havien desenvolupat tots els successos aquella nit.

A punt de ficar-se al llit va sonar la musiqueta del mòbil i, en contestar, va sentir la seva veu. Una veu inconfusible, preciosa i molt baronívola de la qual en va gaudir una bona estona. Van conversar sobre la música en general i dels sentiments que aquesta infonia en cadascú i van descobrir que els agradava ballar, cosa que feia molt temps no practicaven. Ell, va proposar podien anar un dia a satisfer aquest desig i ella va respondre que li semblava de meravella.

I... va arribar el dia: il·lusionada i amb el cor bategant com el d'un cavall desbocat, feia estona que espiava darrera els vidres esperant amb impaciència la seva arribada i, en veure que s'apropava, va parar atenció en la seva figura, en la seva vestimenta i en la manera de caminar.

No era res de l'altre món: no gaire alt, molt prim, d'espatlles amples, malucs petits (com manen els canons de la bellesa masculina) i els seus cabells començaven a platejar. Anava vestit amb pantalons negres, camisa del mateix color amb les mànigues lleugerament arremangades i per calçat uns mocassins (semblaven recent enllustrats), que remarcaven la manera decidida de caminar.

Però, no en va tenir prou amb haver esbrinat la seva figura darrere els vidres: en sortir al seu encontre i anar-se aproximant va parar atenció en la seva cara. Tenia el front ample, el nas prominent, els llavis carnosos i els ulls d'un color indefinit. Tot plegat el feia interessant i donava la impressió d'una persona molt polida.

Es van saludar i després d'uns petits preàmbuls, van decidir anar a un lloc que sabien no era sorollós, que es podia parlar sense aixecar la veu i, alhora, satisfer el desig de moure's al compàs d'una música suau.

El contacte dels seus cossos, l'abraçada i el frec de les seves galtes va despertar en ells torbacions que eren de preveure entre dues persones adultes, però, sobre tot, en ella, unes emocions quasi oblidades, que van assaonar el seu cor en un moment que era sec d'il·lusions i d'esperances.

Es van anar veient cada vegada més sovint... es van enamorar i... va anar creixent entre els dos una gran passió.

Ell tenia fama de ser un home hermètic, metòdic i molt tranquil però, la realitat era molt diferent. Quan la veia, la brillantor dels seus ulls denotava la passió enardidora que sentia per ella, i ella, només veure com la mirava... l'encenia de desig. Un desig que només apaivagava quan el besava i l'estrenyia contra el seu cos.

No eren de la primera volada, però, s'enteni en a la perfecció. Tenien els seus costums i les seves manies però, cadascú respectava el tarannà i la independència de l'altre i, malgrat en algunes coses no pensaven el mateix, la diferència d'opinions servia durant una bona estona per establir un diàleg en el qual cap dels dos pretenia imposar el seu criteri.

Anaven passant els dies i tot eren flors i violes, era una vida plena d'amor i passió que semblava no havia de finalitzar mai i van decidir anar a viure plegats en un temps no massa llarg.

Ell cada vegada se sentia més cansat però, ho atribuïa a l'esforç de compaginar la feina amb l'enrenou de la mudança doncs el trasllat dels estris de cadascun no s'acabava mai. Per ambdós parts havien acumulat un munt de coses heretades o que havien anat guardant com records d'infància i joventut, les quals, malgrat no servien per res, els sabia greu desprendre's.

Quasi cada dia es veien i quan no, es trucaven al cap vespre per comentar com havia anat la jornada. Però... aquell dia, ella, en sentir el to de la seva veu va intuir que alguna cosa no anava a l'hora i va preguntar què passava, a la qual ell va respondre: <<necessito tenir-te a prop, he de comunicar-te una cosa important i no voldria fer-ho per telèfon.>>

Encuriosida i, alertada al mateix temps, va insistir què era tant important que necessitava la seva presència d'immediat. Ell, després d'un silenci, va contestar... <<M'han diagnosticat una leucèmia aguda i volen que comenci el més aviat possible un tractament de quimioteràpia. No han sabut aclarir-me si serà efectiva o... si el meu final és a prop.>>

Col·lapsada per la notícia, embogida per la incertesa de no saber les conseqüències del que podia passar, amb un gran dolor dins el pit i un plor desconsolat que estremia tot el seu cos, va anar a trobar-lo.

En veure's: la barreja d'amor, de tristor, d'impotència per no poder fer res davant una diagnosi que els podia separar per sempre... els va llençar un en braços de l'altre.

L'embriaguesa que va proporcionar les carícies que es van fer per consolar-se els va fer bullir la sang com un líquid ardent i van unir els seus llavis en un bes interminable. Un bes en què les seves llengües s'entrellaçaven una vegada i una altra barrejant salives i fent-los gaudir d'un plaer immens com a preludi... d'una gran exteriorització de passió.

Amb ansietat, però sense presses i amb tendresa, van anar desprenent-se de la roba, mentre, mútuament, acariciaven els seus cossos plens de desig.

Ell la besava, recorria el seu front, els seus ulls, la seva boca, el seu coll, llepava i assaboria els seus pits, la seva cintura... explorava i paladejava el gust de cada bocí de la seva pell.

Ella, exultant, rebia aquella manifestació de delit i de passió i, alhora, corresponia amb demostracions que sabia a ell l'omplien de plaer... Fruïen intensament... intuïen podia ser l'última ocasió que tindrien per demostrar tot l'amor i la passió que sentien l'un per l'altre i... van portar a terme i executar sense defalliment i de manera magistral, una gran simfonia on els seus cossos van anar escrivint les notes d'una apassionada composició que els va permetre, per uns moments, deixar enrere la dura realitat.

La quimioteràpia va fer estralls: marejos, vòmits, dolors que cada vegada es feien més intensos i l'anaven deixant sense forces. Només els sedants li proporcionaven estones de tranquil·litat en les quals li demanava amb dolcesa, s'ajagués al seu costat per abraçar-la i dir... ¡¡Quant l'estimava!!

Ella, amb el cor desfet per la tristesa, l'amanyagava com si fos un nen petit, s'empassava el plor, s'arrupia dins els seus braços i acariciava el vellut del seu pit sense dir res, en tenia prou amb notar la tebiesa del seu cos i les seves carícies.

No el va deixar mai sol, sabia que només la seva presència i el contacte de la seva mà, aportaven a ell el valor i la serenitat suficient per acceptar un camí sense retorn, un camí, on havien quedat ¡¡... tants projectes i tantes il·lusions...!!

Cap dels dos havia escollit aquell final. Van conèixer de primera mà la impotència que se sent quan un llapis invisible escriu el destí de les persones i els porta per uns camins que van més enllà de la seva voluntat. En aquest cas, els va portar a la separació definitiva.

Ella va quedar en un col·lapse total. L'enyorança va deixar el seu cor buit de tota il·lusió i de tota esperança, era com una morta vivent. La vida sense la proximitat d'ell era insuportable, era... una vida buida de vida. Passava els dies escoltant la música que els agradava a tots dos o, aquella en què la lletra feia referència a nostàlgies o a desitjos irrealitzables... Tancava els ulls i s'evadia... Encara seguia en ella la sensació dels seus petons acompanyats d'un "¡¡quant t'estimo!!" i li semblava sentir l'olor de la seva pipa que moltes vegades havien comentat, s'assemblava a la que desprenen els arbres del bosc quan han rebut la frescor de l'aigua de la pluja...

... Els records la mantenien en peu i no volia que s'endinsessin en la nebulosa de l'oblit...

I va anar passant el temps... ella no és va plantejar mai la possibilitat de tornar a estimar un altre home. Ell havia estat l'únic amb qui va viure una gran història d'amor i l'únic que havia donat sentit a la seva vida...]

Una opinió personal

Hagués pogut fer aquest relat més extens i finalitzar-lo com una novel·leta rosa, però, m'hagués allargat massa i m'ha semblat més adient fer només una pinzellada sobre moments que poden haver-nos fet vibrar i sentir vius...

*Moments plens de delit, passió, amor... que uns saben fruir al màxim sense condicionants de cap mena però, que altres... deixen passar de llarg per falta de seguretat, per timidesa, per **por** a lo desconegut, al "què diran", a que es pugui percebre que senten realment, a no estar a l'alçada de les circumstàncies per motius físics o intel·lectuals...*

O, per **l'egoisme** de no haver de tenir cap tipus de lligam que els faci perdre la comoditat a la que estan acostumats o, pel pànic que els ocasiona que algú envaeixi o menyscabi una part de la llibertat que **els sembla** són posseïdors.

Un egoisme que els **obliga** a restar tancats davant tot el que pot originar algun tipus d'emoció. Prefereixen més, anar-se assecant, de cos i ànima, abans que tastar i vibrar la realització (en companyia) d'uns sentiments tan poderosos com són l'amor, el desig i la passió.

Els altres moments... els que fan patir, els que la impotència per modificar-los predomina per damunt les ganes que tot succeeixi d'una altra manera... no queda més remei que acceptar-los i procurar guarir (cadascú a la seva manera) la ferida que ocasionen.

Particularment crec (no sé si per excés de realisme o per excés de romanticisme), valen més les cicatrius que poden quedar després d'haver viscut un gran amor o una gran passió, que va tenir la força suficient perquè tota la resta passés a ocupar un segon lloc, que... anar per la vida sense pena ni glòria.

Si ens paréssim a pensar que: l'univers és infinit, que existeix fa milions de segles, que comparats amb aquesta magnificència només som una infinitèssima, d'una infinitèssima part de matèria que no quedarà de llavor i, per tant, el que hem fet o deixat de fer per condicionants interns o externs passarà a l'oblit, i que, en arribar el moment de mirar enrere ens podem adonar que totes les pors, els complexos i la covardia que no van deixar o no deixen gaudir plenament de les nostres emocions només són **un parany que posa la ment** perquè no siguem feliços... ben segur el nostre comportament no fóra el mateix.

L'amor, la passió, el delit... no es presenta en cada cantonada, ni com un fet extraordinari que cridi la nostra atenció; a vegades, pot fer-ho de manera casual, sense fer soroll i en el moment menys previsible.

¿Deixarem que "circumstancies" ens dominin i facin que, un bon cúmul d'emocions que podríem gaudir passin de llarg? o ¿farem com els protagonistes d'aquest relat?.

Ells **sí** van saber fruir conjunta i intensament cada instant on l'amor i la passió es van fusionar i que, es van iniciar **per casualitat**, una nit on la protagonista va ser... **LA PLUJA**.

Mª Mercè Usón